

Sygn. akt V CSK 310/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku J. S.  
przy uczestnictwie A. S.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

**odrzuca skargę kasacyjną.**

## UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego z udziałem uczestnika A. S.. Istotą skargi było zakwestionowanie oceny prawnej Sądu Okręgowego w przedmiocie tego, że bliżej opisane składniki majątkowe, o łącznej wartości 170 743,99 zł, nie podlegały podziałowi jako elementy majątku wspólnego. W sprawie nie kwestionowano, że wnioskodawczyni i uczestnikowi przysługują równe udziały w majątku wspólnym. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia skarżąca wskazała 170 744 zł.

Uczestnik wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie, a także, w przypadku każdego z tych rozstrzygnięć, o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu, gdyż rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczała kwoty 150 000 zł, czyli minimalnej wartości, która zgodnie z art. 519<sup>1</sup> § 2 *in fine* k.p.c. limituje dopuszczalność tego środka zaskarżenia.

Stosownie do treści ww. przepisu w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Wprawdzie wnioskodawczyni wskazała, że wartość ta wynosi 170 744 zł, jednak zawarta w skardze kasacyjnej deklaracja w tym przedmiocie nie jest wiążąca ani dla Sądu drugiej instancji, ani dla Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15).

W tak zwanych sprawach działowych (o dział spadku, podział majątku wspólnego małżonków, zniesienie współwłasności), w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu zaskarżenia wyznacza nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania)

podmiotu składającego środek odwoławczy. Z reguły nie może ona przekraczać wartości udziału przysługującego osobie wnoszącej skargę. Kryterium wielkości udziału nie będzie odpowiednie jedynie wówczas, gdy skarżący kwestionuje podstawy do uznania majątku za wspólny lub zaskarża rozstrzygnięcie o innych roszczeniach objętych kompleksowo orzeczeniem działowym (postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 września 2014 r., III CZ 33/14 oraz 23 stycznia 2015 r., II CSK 395/14).

Wobec niekwestionowanej równości udziałów wnioskodawczynie i uczestnika, rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi iloczyn udziału skarżącej ( $\frac{1}{2}$ ) oraz wartości składników, które wskazano w skardze jako składniki nieobjęte podziałem majątku wspólnego. Skarga kasacyjna wnioskodawczynie dotyczy dóbr o wartości 170 743,99, a co za tym idzie interes wnioskodawczynie wyczerpuje kwota 85 372 zł, bowiem o tyle więcej - potencjalnie, zgodnie ze stanowiskiem skarżącej - wzrósłby jej majątek w razie podzielenia przez sądy jej stanowiska procesowego. Dla dopuszczalności skargi kasacyjnej decydujący jest majątkowy wymiar indywidualnego interesu podmiotu wnoszącego skargę, determinowany przez zakres jego pokrzywdzenia zaskarżonym orzeczeniem (postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 października 2014 r., II CSK 235/14, 20 lutego 2015 r., V CSK 239/14 i 13 marca 2015 r., III CZ 13/15).

W związku z tym nie było podstaw do przyjęcia, jak uczyniono to w skardze kasacyjnej, że wartość przedmiotu zaskarżenia determinowana jest przez całą wartość majątku nieobjętego podziałem. Jedynie na marginesie wypada wskazać, że jeśli - na co mogą wskazywać wywody Sądu drugiej instancji - koszty nabycia składników wyposażenia kuchennego (11 435 zł.) zostały pokryte z kwoty 159 308,99 zł, to wartość przedmiotu zaskarżenia w istocie powinna być jeszcze mniejsza. Niższa z kwot byłaby bowiem wydatkowana ze środków należących do kwoty wyższej. W każdym z tych wariantów wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza minimalnej wysokości stwarzającej możliwość kasacyjnej kontroli postanowienia Sądu drugiej instancji.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c. Nie zachodziły podstawy do zasądzenia na rzecz uczestnika

kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż wnioski o zasądzenie tych kosztów uczestnik powiązał wyłącznie z rozstrzygnięciem o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania albo z oddaleniem skargi kasacyjnej, a w sprawie nie zapadło żadne z ww. rozstrzygnięć.